

Gedachten over aanbidding

door: M.J. Koechlin

God aanbidden is Hem aanbieden wat Hem verschuldigd is. Maar de natuurlijke mens heeft Hem niets aan te bieden, want wat hem kenmerkt is haat. Het Woord zegt ons, dat wij *“vroeger onverstandig, ongehoorzaam, dwalend, aan allerlei begeerten en genietingen verslaafd, in boosheid en afgunst levend, verfoeilijk en elkaar hatend”*, waren (Tit. 3:3). Dat maakt ons ongeschikt om God, die liefde is, iets aannemelijks aan te bieden. De goede werken van de mens in Adam, zelfs de beste, zijn niets anders, dan *“onvruchtbare werken van de duisternis”* (Ef. 5:11). Het is onmogelijk om Hem, die Licht is, deze aan te bieden.

Als de natuurlijke mens, God niets te bieden heeft. De mens in Christus (d.w.z. die het leven van Christus bezit) heeft echter wel degelijk iets om Hem aan te bieden. Niet iets wat hijzelf gedaan heeft. Maar wel, wat hij gekregen heeft, wat God hem zelf gegeven heeft. *“Want het is alles van U, en wij geven het U uit Uw hand”* (1 Kron. 29:14). Alleen als we brengen, wat wij ontvangen hebben, zonder er iets aan toe te voegen, wat van onszelf komt, dan is onze aanbidding aannemelijk. De eerste keer, dat er sprake is van aanbidding in het Woord is in Genesis 22. *“ik en de jongen zullen heengaan tot daar; als wij aanbeden zullen hebben, dan zullen wij tot u wederkeren”* (vs. 5). En wat bracht hij de Heer? Niets minder dan wat God hem had gegeven, zijn enige veel geliefde zoon. *“Wat zal ik den HEERE vergelden [voor] al Zijn weldaden aan mij [bewezen]?”* (Ps. 116:12). Vergelden? Hij kan alleen de beker van de verlossing opnemen en de naam van de Heer aanroepen en zijn geloften betalen. Dat wil zeggen: aanbidden.

Wij hebben meer ontvangen dan de beker van de verlossing, omdat wij een Heiland hebben gekregen, de onuitsprekelijke gave, die het hart van Paulus laat overvloeien van lof en die de grondslag is van onze aanbidding. Pas toen de vrouw uit Samaria, de gave Gods kende en wist, wie Hij was, die haar om drinken vroeg, heeft zij iets kunnen begrijpen van wat de ware aanbidding kan en moet zijn.

De eerste daad van de Israëliet, die tot de Heer naderde, bestond in het nemen *“van de eerstelingen van alle vrucht des lands, die gij opbrengen zult van uw land, dat u de HEERE, uw God, geeft”* (Deut. 26:2). Wij moeten ook, om in staat te zijn iets te brengen, eerst door het geloof Hem aangrijpen, die de “Eersteling” is, Christus (1 Kor. 15:23). Als ons hart, zoals de korf van

de Israëliet, volledig gevuld is met Hem, dan zullen wij niet alleen maar iets hebben aan te bieden, maar Iemand om aan God voor te stellen, als voorwerp van onze eredienst en onze aanbidding.

Wat het hart van de kinderen van Korach liet trillen van vreugde (Ps. 45) was de blik op Hem, die schoner was dan de mensenkinderen. Onze aanbidding bestaat in het laten opstijgen naar God de lieflijke reuk van Hem, die al Zijn welbehagen is, in al wat Hij is geweest, in wat Hij is en wat Hij zal zijn voor Hem en voor ons. Wij stellen ons dikwijls tevreden met alleen de lof, wat Hij voor ons is – en zeker dat zullen wij nooit teveel doen – maar de hoogste eredienst vindt zijn uitdrukking in Openbaring 5. Het zingen van het nieuwe lied, waarin de klemtoon valt op de uitdrukking “voor God”.

De eredienst in de hemel zal de voortzetting zijn in volmaaktheid van deze aanbidding. Wij hebben het grote voorrecht op aarde hiermee te kunnen beginnen en die het enige, eeuwige deel van onze dienst is. Dit zal niet veranderen, niet van voorwerp en ook niet van karakter.

Aanbidding is altijd gegrond geweest op een offer. Er is geen eredienst zonder de herinnering aan het Lam dat eens voor altijd geofferd is op het altaar van het kruis. Daarom vindt de viering van het avondmaal heel natuurlijk zijn plaats in een aanbiddingdienst en brengt die dienst in zeker opzicht tot zijn hoogtepunt. De aanbidding bestaat niet zonder de herinnering aan het lijden van Hem, die aan het kruis genageld is en zonder de beschouwing van de volmaakheden van het slachtoffer. Hoe meer en beter wij Hem kennen, *“Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden”* (Fil. 3:10), hoe verhevener onze eredienst zal zijn.

De aartsvaders hebben God aanbeden op grondslag van dit zelfde offer, dat Christus later zou volbrengen, maar dat zijn voorafschaduwing vond in de offeranden die geofferd werden op de altaren, die zij opgericht hadden. Voor ons, die het grote voorrecht hebben het Lam te kennen, dat geslacht is, is onze huidige en eeuwige lof gegrond op Zijn offer.

De aanbidding is in zeker opzicht het omgekeerde van het gebed. Door het gebed richten we ons tot God om te vragen. Terwijl we in de aanbidding iets komen brengen. We moeten dus de eredienst niet verwarren met een bidstond. Natuurlijk kunnen we door de Geest geleid worden in de eredienst om ook gebeden te

richten tot God. Die zullen er op hun plaats zijn, zonder echter deel uit te maken van de eredienst. Omgekeerd kan ook in een bidstond, lofzegging heel natuurlijk in onze harten opwellen.

De eredienst of aanbiddingdienst moet ook niet verward worden, zoals dat dikwijls in de christenheid het geval is, met het aanhoren van een spreker, die het Woord voorstelt voor hen, die hem horen, gelovigen en ongelovigen. Laten we blij zijn, dat het evangeliewoord en stichting nog aan de wereld gebracht wordt. Toch heeft zo'n prediking niets te maken met de eredienst, want ze brengt het Woord bij de mensen. Het is dan het Woord dat van God komt. Terwijl de aanbidding opstijgt tot Hem, onder de leiding van de Geest, van het geheel van gelovigen en van gelovigen alleen. Het is ondenkbaar, dat een ongelovige deelneemt aan een echte eredienst. Wat zou hij aan God kunnen brengen, als hij de Heiland weigert aan te nemen?

Een gelovige zou nooit een eredienst moeten bijwonen, zonder er aan deel te nemen, zelfs als hij het stilzwijgen bewaart. De aanbidding kan uitgedrukt worden, hetzij door dankzeggingen, gebracht door allen en uitgesproken door één broeder, die spreekt als de mond van de hele vergadering of door het zingen van liederen, waardoor allen tezamen als uit één mond met een stem de lof uitspreken. Ze kan ook verwerklijkt worden in een stilzwijgen, dat soms meer spreekt dan woorden. Dat is heel anders dan een samenkomst door een mens geleid, door mensen geroepen, om vóór te gaan in wat in de christenheid een eredienst wordt genoemd. Zo kan het gebeuren, dat gelovigen, die trouw genoemd worden, hun hele leven, zondag aan zondag, ter kerke gaan om een preek te beluisteren zonder ooit te hebben verwerklijkt, wat de eredienst is in geest en in waarheid.

Om deze eredienst van aanbidding te volbrengen, zijn voorwaarden noodzakelijk. *“Laten wij naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, de harten door besprenkeling gezuiverd van het kwaad geweten en het lichaam gewassen met rein water”* (Hebr. 10:22). Als de Israëliet tot de Heer naderde (Deut. 26) moest hij eerst in het land Kanaän ingegaan zijn. Daarna moest hij het bezitten en er wonen. Het is voor ons dus niet voldoende om in staat te zijn eredienst te brengen, de Heer te kennen en Hem te bezitten als Heiland. Mar men moet ook in het land wonen. Dat wil zeggen de gemeenschap verwerklijken met Hem elke dag van ons leven en niet alleen tijdens de eredienst of enkele uren daarvoor. Deze gemeenschap zal niet werkelijk en ononderbroken zijn, als wij het oordeel over onszelf niet voortdurend uitoefenen. Onze korven kunnen niet inderhaast gevuld worden, bijvoorbeeld op zaterdag alleen.

De manier, waarop we eredienst moeten brengen, wordt bepaald door twee woorden: “in geest en in waarheid” (Joh. 4:24).

In geest. Niet alleen geleid door de Geest, maar ook zonder elke materiële vorm. Zonder overlevering.

Zonder alles wat de mens in het vlees doet. Dat heeft geen plaats in de tegenwoordigheid van God.

In waarheid. Dat wil zeggen in een volledige en absolute afhankelijkheid van het Woord, dat de Waarheid is en daardoor van Hem, die de Weg, de Waarheid en het Leven is. Het is onmogelijk te aanbidden, als wij in ons hart een donkere plekje hebben, die wij voor het Licht afsluiten en ons geweten ons veroordeeld. Laten we niet vergeten net zoals de Israëliet wij ook niet onze gaven op het altaar kunnen offeren, als onze broeder iets tegen ons heeft.

Wie aanbidden wij? Niet de God van de Sinai, voor wie de Israëlieten beefden, terwijl ze van ver stonden. Niet de God van Gerizim, waar de Samaritanen niet wisten, wat ze aanbaden. Evenmin de Here, die verplicht, Zijn huis te verlaten vanwege de schanddaden, die er bedreven werden (Ez. 10-11). Het is, zoals de Heer tegen de Samaritaanse zegt: *“de Vader”* – die geopenbaard is in Zijn Zoon, die de uitdrukking is van alles wat Hij is, Licht en Liefde – die aanbidders zoekt onder Zijn kinderen.

Hij wil door Zijn kinderen gekend worden in de lieflijke relatie van Vader en door die kennis vormt Hij aanbidders. Zo worden wij in staat gesteld de Vader te aanbidden, omdat Hij ons heeft liefgehad. Maar op de eerste plaats omdat Hij liefde is. Hij zoekt niet de aanbidding, maar aanbidders. Daarom is ons deel ook niet om de heerlijkheden van God te aanbidden, maar om Hemzelf te aanbidden als Vader.

Iedereen die in aanbidding zich tot de Vader richt heeft de Zoon als voorwerp. Hij is het middelpunt van de lof en zal het eeuwig zijn. Dat zien we in Openbaring 5, als het Lam in het midden van de troon en door Hem stijgt onze lof tot de Vader.

Wat is de plaats van aanbidding? De Israëliet moest naar *“de plaats, die de HEERE, uw God, verkoren zal hebben, om Zijn Naam aldaar te doen wonen”* (Deut. 26:2). Die plaats werd gekenmerkt door de aanwezigheid van de Hogepriester, die er in die dagen zou zijn. Nu, voor ons, is de plaats van lof de plaats van de tegenwoordigheid van de Heer. Hij bevindt zich dus, zoals Hij het zelf gezegd heeft, daar waar de twee of drie vergaderd zijn in Zijn Naam. Maar laten we oppassen, het is niet voldoende om te zeggen, dat we vergaderd zijn in de Naam, het moet een werkelijkheid zijn. De Heer kan door Zijn aanwezigheid niet een vergadering goedkeuren, die niet het karakter heeft van de heiligheid, die Zijn huis past of die in haar midden zedelijk of leerstellig kwaad toelaat.

Om in het Heilige in te gaan (Hebr. 10:19) moet men uitgegaan zijn buiten de legerplaats (Hebr. 13:13). Op het gouden altaar in het Heilige kunnen wij *“door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden”* (Hebr. 10:15).

Er staat “voortdurend”. De aanbidding is niet beperkt tot de gemeenschappelijke aanbidding van de eredienst op zondag. Hoewel ze daar haar hoogste en volledigste

uitdrukking heeft. Er is ook een persoonlijke aanbidding, die voortdurend zou moeten plaats vinden. Want de toegang in het heiligdom is altijd voor ons geopend. Als onze harten echt bezig en vervuld zijn met de Persoon van de Heer, zullen zij zich uitstorten voor Hem in lofzegging, hardop of stilzwijgend in het hart alleen.

Net zoals Paulus, wanneer hij de *“diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God”* beschouwt, zullen wij zeggen: *“Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen”* (Rom. 11:36).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1960-10](#)

Titel: [Quelques pensées sur l' adoration](#)